

Trần Đức Tiến

CÓ MỘT CON CHÓ
bay qua
nóc nhà

Kim Duẩn *minh họa*

(Dành cho lứa tuổi thiếu nhi)

© Trần Đức Tiến

Xuất bản theo Hợp đồng sử dụng tác phẩm
giữa Tác giả và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2026

Bản quyền ảnh bìa, minh họa thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2026

Thiết kế mỹ thuật: Kim Điệp

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Ngồi xuống và kể...

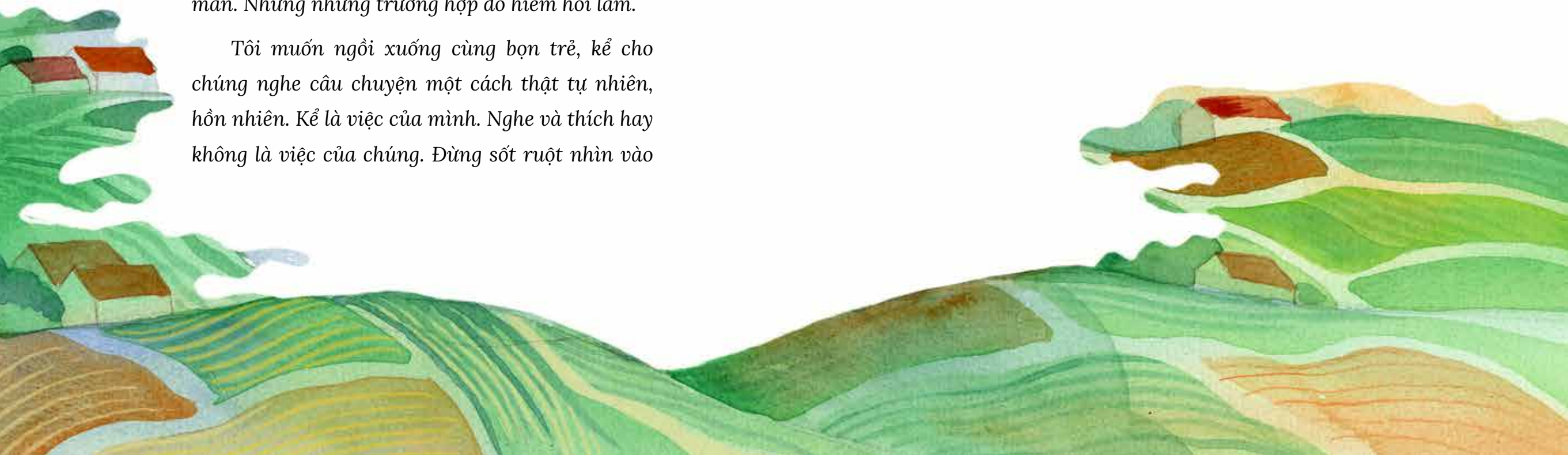
Những bài học, thông điệp này nọ mang tính răn dạy, áp đặt thường nảy ra trong đầu trước khi cầm bút viết cho các em. Chúng giống như kẻ vô hình dẫn mình đi, rẽ trái, rẽ phải... cho đến khi kết thúc câu chuyện. Nếu giữa đường bất ngờ nhận ra lối đi khác, không tuân theo sự dẫn dắt ấy nữa, một mình băng về đích theo lối của mình, thì thật may mắn. Nhưng những trường hợp đó hiếm hoi lắm.

Tôi muốn ngồi xuống cùng bọn trẻ, kể cho chúng nghe câu chuyện một cách thật tự nhiên, hồn nhiên. Kể là việc của mình. Nghe và thích hay không là việc của chúng. Đừng sốt ruột nhìn vào

đôi mắt trẻ thơ với những câu hỏi về ý nghĩa. Một việc tưởng đơn giản, dễ làm, nhưng với tôi, hóa ra đòi hỏi rất nhiều sự bền bỉ tập luyện.

Bền bỉ, để đến một buổi sáng đẹp trời nào đó, mình hoàn toàn có thể đồng cảm với cô bé bốn tuổi, khi nhìn thấy con chó bay qua nóc nhà...

TRẦN ĐỨC TIẾN

Thầy đồ Cóc

hầy đồ Cóc lóc cóc tay cầm sách tay cầm roi leo lên chiếc chõng tre kê ở giữa nhà.

Thầy đói lắm. Sáng chưa kịp ăn gì. Phải ngồi thở một tí đã. Cái bụng thầy hí hóp, hí hóp...

Thở xong, việc đầu tiên là kiểm tra bài cũ.

Thầy giở sổ, cất giọng thều thào:

– Cóc Tía...

– Dạ thưa thầy, con đây ạ.

– Ủ, ngoan... Con đọc lại cho thầy nghe bài “Luân lý” kỳ trước đi.

Thực ra cả năm học chỉ có mỗi một bài “Luân lý”. Dạy mãi, học mãi đến nhão cả sách ra. Nhưng thầy vẫn cứ bắt trò nhắc đi nhắc lại.

– Con cóc là cậu ông Trời. Đứa nào đánh nó thì Trời... thì Trời... thì Trời...

Cóc Tía đọc đến đó, rồi ngắc ngư. Nó vừa thoáng thấy con chuồn chuồn bay lạc vào đậu trên tường, còn con thạch thùng đang mon men tới gần...

– Thì Trời làm sao?

– Thì Trời... Thì Trời...

Vẫn tắc tị. Dưới lớp bông có đứa nhắc:

– Thì Trời đớp...

– Thì Trời đớp... – Cóc Tía hí hửng đọc theo.

– Đớp luôn.

– Thì Trời đớp luôn!

Trên tường, con thạch thùng đớp con chuồn chuồn. Dưới lớp, bọn học trò bò ra cười.

Thầy đồ Cóc giận quá, bắt trò Cóc Tía nằm úp mặt xuống đất, vục cho mấy roi vào mông. Cóc Tía rên rỉ:

– Đau quá, đau quá! Cậu bị đánh đau quá, Trời ơi là Trời.

Thầy đồ Cóc chuyển qua bình văn. Mắt thầy nhắm tít, giọng thầy lơ mơ:

– Con cóc trong hang, con cóc nhảy ra...

Lơ mơ đến câu “Con cóc ngồi đó, con cóc nhảy đi”, thầy mới mở mắt, ngơ ngác nhìn.

Lớp học vắng ngắt. Lũ học trò chẳng đợi thầy ngâm xong bài thơ, đã bỏ đi từ đời nào đời nào.

Thầy đồ Cóc không còn nữa. Lũ học trò cóc cũng không còn. Họ đã thành người thiên cổ. Chỉ còn thấy họ trong tranh dân gian mà thôi.

Hoa Tóc Tiên

Mùa xuân đã về. Cả vườn hoa đua sắc khoe hương. Hồng hé mở những cánh môi hồng thắm. Hướng Dương xòe bàn tay vẫy chào mặt trời. Huệ xếp hàng ngay ngắn. Phong Lan e ấp nép mình dưới bóng cây. Tường Vi lả lướt theo gió...

Ở mé vườn, có bụi Tóc Tiên nằm yên lặng. Những giọt mưa xuân ấm áp ngấm xuống rễ, nhựa cây rạo rục bốc lên, làm Tóc Tiên bừng nở một bông hoa. Bông hoa trắng muốt, nhụy lấm chấm vàng, mùi hương thoảng nhẹ như trốn tìm. Những chú ong thợ tinh tường cũng phải nhắm mắt, ngừng vỗ cánh mới nhận ra hương thơm của Tóc Tiên.

Những bông hoa đẹp nhất, diêm dúa nhất trong vườn lần lượt mang niềm vui và hy vọng tỏa đi khắp nơi. Chỉ có Tóc Tiên nằm yên chỗ cũ. Mọi người vẫn nghĩ Tóc Tiên là hoa dại nên không ai đoái hoài.

– Bạn đừng buồn. Không phải hoa nào cũng vừa có sắc vừa có hương như bạn. – Giọt Nắng Sớm an ủi nó.

Nhưng Giọt Nắng chỉ nán lại được chút xíu rồi ra đi.

– Tớ yêu vẻ dịu dàng của bạn lắm í. – Cô ca sĩ Chuồn Kim bé bỏng thú nhận.

Mùa Xuân là mùa bận bịu của những cô ca sĩ. Nghỉ chân giây lát, Chuồn Kim cũng tất bật lên đường.

– Cháu cứ ở đây với bác, chả tội gì phải đi đâu. – Bác Ễnh Ương lựa lời khuyên nhủ.

Còn lâu mới tới mùa mưa, nên bác Ễnh Ương nói xong lại quay về túp lều của mình dưới gốc cây dọc mùng, lim dim mắt.

Buổi sáng hôm ấy, trên đường lãnh du, hoàng tử Cánh Cam – nhân vật nổi tiếng hào hoa của Vương quốc Hào Nhoáng – dừng chân ở góc vườn. Khoác tấm áo choàng xanh bóng còn vương bụi đường trường, chàng hạ cánh xuống chùm lá của cây hoa dại.

Hoàng tử mệt mỏi thiếp đi. Tỉnh dậy, chàng thấy người khôe khoắn,

tinh thần vô cùng hào sảng. Chàng nhún nhún người trên chiếc nệm lá êm ái mát lạnh, rồi dụi mắt nhìn ra.

– Ôi chao, nhìn kìa! – Hoàng tử thốt lên. – Có phải đây chính là điều lâu nay ta hoài công tìm kiếm không?

Giữa chùm lá xanh đen, mượt mà như mái tóc nàng tiên, một cọng hoa thanh mảnh vươn cao, trên ngọn nở xòe bông hoa năm cánh. Dáng hoa vừa giản dị vừa kiêu hãnh, vừa thanh khiết vừa điệu dàng. Chàng hoàng tử đến từ xứ sở của những cung vàng

điện ngọc chỉ còn biết quẩn quýt bên hoa. Và Tóc Tiên – chính là bông hoa đó – như được ban phép lạ, đã giữ cho mình duyên dáng suốt một ngày dài.

Nhiều mùa xuân nữa, cứ mỗi khi Tóc Tiên nở hoa là Cánh Cam lại đến.

